

Van 10 september t/m 18 oktober 2015 loopt in iMAL, het Brusselse Centrum voor Digitale Cultuur en Technologie, **Extinct Memories**, een tentoonstelling van Grégory Chatonsky en Dominique Sirois over posthumane archeologie.

Extinct Memories

Grégory Chatonsky en Dominique Sirois

Expo

Over duizend jaar, als de mens al lang is uitgestorven, zal er iets beginnen graven in de Aarde en daar een datacenter vinden. Wonder boven wonder zal hij / het toegang hebben tot de inhoud van de harde schijven en daarmee proberen om onze wereld te reconstrueren.

Extinct Memories is het vervolg op "Telofossiles", dat ik samen met Dominique Sirois ontwikkelde in Taipei in 2013-14, en in 2015 in Beijing. Dit gezamenlijke project is onderdeel van een reeks speculatieve ficties rond uitsterven.

Als we aannemen dat soorten ontstaan en ook uitsterven, kunnen we er zeker van zijn dat ook de menselijke soort zal verdwijnen, zelfs al kennen we het exacte tijdstip en de precieze omstandigheden nog niet. Dat hoeft niet noodzakelijkerwijs het gevolg te zijn van een menselijke actie, zoals een bepaald antropocentrisch ecologisch denken suggereert. En het is ook mogelijk dat we er niet tegen kunnen vechten, wat Ray Kurzweil wel hoopt in zijn transhumanisme. We kunnen ons dus wel een aarde voorstellen zonder ons: wat blijft er over nadat de laatste mens verdwijnt? Hoe krijgt een niet-menselijk zintuiglijk systeem een beeld van wat wij waren, op basis van fossielen die door onze soort werden achtergelaten?

Als "Telofossiles" een archeologisch consumptisme verbeeldde, dan richt Extinct Memories zich op hoe we onze herinneringen registreren. Over enkele duizenden jaren zal iets niet-menselijk een Google dat center ontdekken en zich toegang verschaffen tot de gegevens die werden opgeslagen op de harde schijven. Ze bevatten verhalen en geschiedenissen, berichten van romantische ontmoetingen en scheidingen, de Shanghai beursresultaten, allerlei facturen, gemompel op Skype, etc. Het niet-menselijke iets krijgt zo toegang tot sporen van onze psyche en tot heel wat andere zaken. Al die tekens, de ene naast de andere, hebben een gelijke waarde. Het Web moet daarom niet worden beschouwd als een communicatiemiddel tussen mensen, maar als een apparaat dat het gezonde verstand van onze soort vastlegt en de opname bewaart in databases (big data). "Het netwerk" is een uiterst bijzonder historisch moment omdat het de voorwaarden van de Geschiedenis wijzigt.»

(interview met G.Chatonsky voor l'Art Môme #66, zomer 2015)

De tentoonstelling **Extinct Memories** neemt de bezoeker mee op een futuristische ontdekkingsstocht langsheen ons actueel geheugen. Hij kan als een archeoloog de ruïnes verkennen van een aarde, waar geologisch sediment en technologie met elkaar verweven zijn. Het is een plek waar geregistreerde conversaties en andere historische sporen de enige nog actieve stromen zijn.

Extinct Memories reflecteert niet alleen over de aard van het menselijk geheugen en over onze relatie met het digitale. De expo bevraagt ook “het einde”, of althans hoe wij ons dat einde voorstellen. Mensen geven zichzelf steeds meer over aan Google, Apple, Facebook en hun opvolgers. Onze levens zitten gevangen in datacenters. Ze worden er gevoed en overheerst door algoritmes, terwijl we ondertussen vergeten zorg te dragen voor de planeet. Meer nog: de mensheid zit opgesloten in een netwerk van machines, waarvan we afhankelijk zijn en die ons verplichten om hen van energie en koeling te voorzien, tot ze opgebruikt zijn of tot de aarde uitgeput is. Of meer nog: vergeet de mensheid en haar geschiedenis. Dat is slechts een anekdotisch incident. Wat we hier te zien krijgen, is de toekomstige staat van de aarde, nog levend, soms geo- of biosfeer, met haar lange verleden waaronder ook de korte Antropoceen.

Jussi Parikka, Professor Technologische Cultuur en Esthetiek aan de Winchester School of Art, University of Southampton en auteur van meerdere boeken rond de media-archeologie en ecologie (ex. “A Geology of Media”, 2015) schrijft ter gelegenheid van deze tentoonstelling:

« In any case, the larger question is about what level of extinction of memories are we dealing with? The memory that is the technological memory in a harddrive, that sustains our social memory (two different things, already)? The cultural memory of humankind? Or memory as something that sustains any sort of a complex system to “live”? In other words, what if a planetary memory is what we were after all? The dried out sandlands, the dead oceans speak of a memory of a different kind than the archivist is used to.»

De volledige tekst “A Planetary Memory Trace” kan geraadpleegd worden via <http://www.imal.org/nl/extinct-memories/a-planetary-memory-trace>.

GRÉGORY CHATONSKY is een Franse artiest die woont en werkt in Montreal (CA) en Parijs (FR). Hij behaalde een Master in Multimedia en Hypermedia Art aan ENSBA-ENST in 1999 en een DEA in Esthetiek aan het Centre Saint-Charles, Paris I in 1996. In 1994 richtte hij het netart platform Incident.net op. In zijn werk onderzoekt hij de relatie tussen existentie en technologie. Hij verkent de onderliggende structuren van de alledaagse technologie en creëert daarrond variabele en eindeloze ficties. Hij ontving verschillende prijzen en beurzen waaronder Dicream (2014), CAC (2013), CALQ (2012), CRSH (2011), Cap Digital (2010), Arcadi (2010), CNAP (2008). In 2013 ontwikkelde hij TELOFOSSILS in het Museum of Contemporary Art (Taipei). Een tweede versie werd getoond in Beijing (2015). In 2014 toonde hij zijn solotentoonstelling CAPTURE in CDA (Enghein-les-bains), een expo over een over-productieve netrock band. EXTINCT MEMORIES zal getoond worden in iMAL (Brussels) in september/oktober 2015.

Grégory Chatonsky participeerde aan verschillende groepstentoonstellingen waaronder Erreur d’impression, Jeu de Paume (Paris), The Beginning of The End (Timisoara), Mois de la Photo (Montréal), Extimitat (Palma), Der Untergang – Doomsday (Berlijn), Connect the doct and see the unseen (Rome), Interlife Crisis (Seatte), The Radius (Chicago), Il Pardosso Della Rupe-tizone (Rome), Augmented Senses (Shanghai), Biennale d’art contemporain (Montréal), etc. Hij was in residentie bij o.a. iMAL (2015), Unicorn (2015), Villa Kujoyama (2014), UQAM (2007), Abbaye de Fontevraud (2006), Le Fresnoy (2004).

<http://chatonsky.net/>

DOMINIQUE SIROIS woont en werkt in Montreal (CA) en studeerde beeldende kunst aan UQAM. Ze creëert installaties die een samenspel zijn van beelden, video, geluiden en prints. Sirois werkt rond drie interessevelden: waarde en bewaking, economie en invloed en ruïnes en veroudering. Haar projecten werden in talrijke kunstencentra getoond in Canada. Ze had ook meerdere internationale residenties o.a. in Glasgow CCA en Couvent des Récollets in Parijs. Ze werkt vaak samen met kunstenaar Grégory Chatonsky. Zij presenteerden hun gezamenlijke werk in MOCA Taipei, in Enghien-les-Bains in Frankrijk, in het Unicorn Center for Arts in Beijing en het Whuan historisch museum.

<http://dominiquesirois.net>

CHRISTOPHE CHARLES (geboren in Marseille in 1964) werkt met gevonden geluiden en maakt composities, waarbij de autonomie van elk geluid en de afwezigheid van hiërarchische structuur overwegen. Hij studeerde aan de Tsukuba University (Phd., 1996) en aan INALCO (Phd., 1997) in Parijs en hij geeft momenteel les (kyouju) aan de Musashino Art University (Tokyo). Het Duitse label Mille Plateaux / Ritornell gaf zijn «undirected» series uit en zijn werk verscheen ook op verschillende compilaties (Mille Plateaux, Ritornell, Subrosa, Code, Cirque, Cross, X-tract, CCI, ICC, etc). Hij nam deel aan enkele groepstentoonstellingen waaronder ICC «Sound Art» (Tokyo, 2000), V&A «Radical Fashion» (London, 2001) en toont ook permanente geluidsinstallaties in het Osaka Sumai Jouhou center (1999) en het Narita International Airport Central Atrium (2000).

<http://home.att.ne.jp/grape/charles/>

PRAKTISCHE INFORMATIE:

Extinct Memories @ iMAL

Tentoonstelling: 10 september – 18 oktober 2015

Vernissage: 10 september 2015, 18:30-22:00

Openingsuren: van woensdag tot zondag, 13:00-18:00

Locatie: iMAL, Koolmijnenkaai 30, 1080 Brussel

Gratis toegang!

CREDITS:

Concept & realisatie: Grégory Chatonsky & Dominique Sirois

Geluidsontwerp: Christophe Charles

Courtesy: XPO Gallery

In het kader van La Quinzaine Numérique / Fédération Wallonie-Bruxelles

Met de steun van Conseil des Arts et des Lettres du Québec, Ministère de la Culture et de la Communication DICRÉAM et CRSH (onderzoeksprogramma "CAPTURE")

CONTACT:

iMAL, Centrum voor Digitale Cultuur en Technologie

Diana Raspoet / diana@imal.org

Tel: +32-2-410 30 93 / www.imal.org

OVER iMAL:

iMAL (interactive Media Art Laboratory) werd in 1999 opgericht met als doel artistieke en creatieve praktijken te ondersteunen, die computer, netwerk, telecommunicatie en media gebruiken als medium. In 2007 opende iMAL in hartje Brussel het Centrum voor Digitale Cultuur en Technologie, gevolgd door de opening in 2012 van het FabLab.iMAL, een creatief atelier voor digitale fabricatie. Dankzij een EFRO ondersteuning kan iMAL binnenkort haar infrastructuur aan het kanaal verdubbelen en plant ze in het najaar van 2018 haar heropening als Europees Centrum voor Wetenschap, Technologie en Innovatie / Integratie. Met het nieuwe centrum wil iMAL een antwoord formuleren op een steeds sneller evoluerende digitale samenleving. Het biedt niet alleen ruimte aan (inter-)nationale kunstpraktijken, die innovatieve processen gebruiken, uitdagen en bevragen maar is tegelijkertijd ook een plek waar technologische evoluties en creativiteit gedeeld worden met een lokale gemeenschap ihkv sociale integratie .

SUBSIDIES:

iMAL wordt ondersteund door de Fédération Wallonie-Bruxelles (cel Mediakunst en de Algemene Directie voor Cultuur) en de Vlaamse overheid (Kunstendecreet).